ליעביד להו תקנתא דליבטיל איסורי הנאה ברובא ונימא יקרבו כי

למנות: כל שדרכו לימנות. שיש

בני אדם המקפידין במניינם דו ומוכרין במניינם שנינו דלא בטלי בסמוך בהך

[בהמות] נמי הרבה בני אדם

המקפידין הו עליהן ומוכרין אותן במנין

ואע"פ שיש בני אדם שאין מקפידין

כל כך ומוסיפין יתירה או מוכרין

העדר יחד: אלא למ"ד את שדרכו

לימנוס. שדרכו מיוחד לכך שאין לך אדם דמוסיף עליהן יחירה ללוקח ולא

מוכר בלא מנין הני אין דרכן מיוחד

למנין שיש המוסיפין ח יתירה או מוכריו

משנה דחבילי חילתן שפיר

[תום' ד"ה וליבמלו וכו' אע"ג דרבי אליטזר גופיה לא חייש

אתה מודה וכו' ועי' לקמן דף היא ע"א בתום' ד"ה וכי תניא

וכו׳ן:

מוסף רש"י

שנתערבו בחטאות המתות, דמשמע א' מן הזבחים נתערב בהרבה חטאות המתות, ואפיי א' דמתר ברבוא דאיסור כולן ימותו,

ומאי אפי׳ דקאמר, פשיטא לן

דכ"ש דכי הוי איסורא יותר טפי

לגבי היתר פשיטא דימותו, דהא לגפי הימו פקיטו דינותו, דהו ליסור רובל: שנתערבו בהן חטאות המתות. שנתערב בהן לד' מחטלות המתות, דמשמע

דחדא חטאת נתערבה בזבחים

כשהיו הרבה. ואפי׳ אחת דאיסור

כובא דהיתר כולו ימותו ולא בטיל

אסורין למזבח אם אינו ניכר: הגי

ומש"ה לא בטלי וירעו עד שיסחאבו ויאכלס ההדיוט, אבל

ליבטל, קמ"ל ימוחו דאפי" לגבי הדיוט לא בטיל, דאי בטיל לימא

רעו עד שיוממו ויפדו ויחכלם

אבל הני. דמתני׳ רובע ונרבע

דמותריו לאכילה להדיוט. דבהכי מסהינו שרבע או נרבע ע"פ ע"א

עסקיין שרפע מו נרכע ע"ש ע"ה דאינה נסקלת בכך, או שהבעלים הידו ומודה בקנס פטור, אימא ליבטלי קת"ל מתני": דהדרוט במי תגא ליה. דאפילו בחולין ממש לא בטלי ברובא בע"ח וכל

בטיל ואוסרין את כולן: יין נסך. חבית באלף חביות: ועבודת כוכבים. זורה שעבדוה ונתערבה

שנינו. משמע כל דבר שיש בני

אדם המהפידין עליו מפני חשיבותו

זכל דבר העשוי לינתן באומד

אט"פ שנמנה לפטמים בטל וחוליו ם במותר לכם מיוחד לכך שאין

ט: הני הוא. חטאות המתות

לגבוה. דלנבוה מאים

בי אליעזר גופיה לא האי מעמא דעצים.

ל) חולין ק. ביצה ג:, כ) ערלה פ"ג מ"ו בילה ג: יכמות פל. ועי פ"ג מ"ז כינה ג. יכמות פח. ועי"
ירוש' תרומות פ"ד ה"ז, ערלה
פ"ג ה"ד, ג) עי' חולין יא.,
ד) [ע"ע מו' חולין לו. ד"ה מחי
טעמח], ד) ערלה פ"ג מ"א, .שייך לע״ב (ז

שינויי נוסחאות

א] הוה אמינא ה"מ חולין אבל הנאה נינהו אימא לא ואי מהכא הו"א ה"מ קדשים דמאיסא אבל להדיוט אימא אפילו איסורי הנאה ליבטלו אפילו איסורי הנאה ליבטלו ברובא צריכי (ש״מ): ג] ל' ש״נ נעמ׳ הקודס לות כלו: ד] נ״ל במניינם ומונין אותה למכור במנין. כל"ל והס"ד ומה"ד שנינו (שמכ"ף. ול"ל שנינו במנין. כ("ל והס"ד ותה"ד שנינו (שתכ"י). ול"ל שנינו בסמוך דלא בטלי (באה"ח) ה] מקפידין (ד"ו): ו] המוסיפין ללוקח יתירה (ש"ח): ז] ל"ל עפ״י תוס׳ חולין צו ע״א ד״ה מאי): י] כל״ק נוסף פירוש שאמר שבועה שלא אוכל כל שהוא. שבועה שלא אוכל כל שהוא. וכ"ה נתום' חולין שם: אן נ"ל בם בם (ב"ש): יבן שדרכו ליכא בכולהו דחשיב כשור הגדול כל"ל (ב"ש): יגן נדל"ל דחשיב לכל"ל (ב"m): "גן לכל"ל דחשיב
החשובין בששה (באה"מ):
"ר] ל"ל כדתנן (ב"m): מון ל"ל,
ועוד משום סתם "ינן (ח"ג,
ובעידו בש"מ). והוא מירון אחר.
ולשון מוס" ינימות פא ע"כ
ואומר ר"י דאיצטריך
ואומר ר"י ראומר ריי דאיצטריך לאשמוניי רמחמרינן ביין נסך ואע"ג דלא כתיב איסוריה באורייתא אלא מדברי קבלה. או שמא אשמועי דדוקא ביין נסך מחמרינן ולא בסתם יינן. נסן מחמרינן ולא בסתם "נן.

ואם בסתם יינן הוי דינא הכי

כ"ש דאיצטריך לאשמועיי

משום סתם יינן: מז] ועוד

משום דאשכחן (ש"נו): יו] בש"מ נוסף ולאפוקי מדידיה תנא ליה התם: יה] לשון הר"ש בערלה ועוד אפשר דייי בפתוחות אוסר בכל שהו ומפי בפתוחות אוסר בכל שהו ומפי בירושלמי כוי מן החרם, משמע שזה גורם להם להחשב לאסור בשיעור מועט כו׳ ומיהו שמא לא מיתוקמא אלא ינייהו שנה לא כיינוקנה אלא משום דמיניה נפקא לן איסור הנאה כו'': ים] ל"ל בכגד (ש"מ הנאה כרי. ישן ל"ל בבגד (ש"ם וצ"ק): כ] הנוס׳ שלפנינו כרור וכמ"ש כל"ק דאי לא היו עוד משער של היתר, א״כ הו״ל למשלפיה לשל איסור. ע״ש. ובח״ג הביא נ״א משעיר וכח"ג הכיק נ"ק משעיר המשתלח: כא] דקאמר וכוי לאו דוקא כל"ל (צ"ק): כב] ר"ת בפי בתרא (יפ״ע): כגן ל״ל וחז אמר (צ"ק, כי"ב): כד] ל"ל ומסתבר (שינו וציק). כה] חשיבי הרי תשעה ואורג מלא כו׳ כנ״ל והקחר נמחק (צ״ק): כו] בירושלמי (צ״ק): כו] ל״ל ולא (צ״ק): כח] הנוסח הנדפת הוא מש"מ. נ"א כל אחד יאו של היות מש"ת. לים כל אחד יקרב לשם מי שהוא וכשיקרבו יאמר הרי הוא לשם בעלים שלו (בי"י). ("ל כל אחד ואחד שלו (בי"י). לשם מי שהוא ולא יזכיר שם אחד (כי"פ). ועי' תוק' וכתוי"ט מ"ב: כמו דיבור זה הוא מהש"מ. ובכתה"י שלפנינו ליתא:

שימה מקובצת

סום אמינא ה"מ לחוליו דליכא והוה מתינח ה"ת נחונין דניכח פסידא. כלומר דלא חיישינן להפסידא דחולין הואיל דליכא הפסידא דהקדש אבל לגבוה דאיכא הפסידא דהקדש אימא לא כלומר ליבטלו משום

היותו של הצחור "ביעטר נושהם הספרדת דקדשים. וא"מ אכמי (איך) הוה אמריע ליבטלי להו דהא שמעיעל ליה מההיא דממורה דקשני אוסרין בכל שהוא שאין מועיל ליקרב וא"ב מאי קמ"ל ממני דהכא אי לענין איסור דהדיוט מההיא דעבודה זרה שמעיע לה ואי משום איסורא דקדשים מההיא דממורה שמעיע לה. וי"ל כדפ"ה דה"ק אימא לא נפסדינהו לכולהו ולעולם לא יקרב אלא נעשה מקנה לבעל ברוב להתקין איסור דהדיוט וממוך כך ימתין להדיעו וימכרו בסהוממו ויביאו אמרים לקרבן בדמיקן איסור דהדיוט וממוך כך ימתין להדיעו וימכרו בסהוממו ויביאו אמרים לקרבן בדמיקן ויהיו מוחרים לימכר להדיוט וע" כך יהיו דמיהן לגבוה ולא יפסיד ההקדש ומיהו איסור דגבי גבוה אין לה יביטול ולא יקרבו אלא ימכרו להדיוט בדפיי, קמ"ל דימוחו ואין להן מקור: (ציבשלו בריבא א"יה והא פריה היא וקריל דביה אינה בעילה מידי דהו אינה משם משף ממל הדג טמא דלא בינילי ו"ד לא א קריק בריה אות היה ביני היה ביני הלא היה אה אינה ביני לה ביני הלא היה ביני הלא הביני ביני הלא ביני הלא הידי בביי הלא ביני הלא ביני הלא היה ביני הלא היה ביני הלא היה ביני הלא היי ביני הלא היה ביני הלא ביני הלא ביני הלא ביני הלא ביני הלא ביני הלא היה ביני הלא היה ביני הלא ביני הלא היה ביני הלא היה ביני הלא ביני להלא ביני לבי הלי הלא ביני להלא ביני הלא ביני הלא ביני הלא ביני הלא ביני להי הלא ביני להלא ביני הלא ביני להלא ביני הלא ביני ביני להדיוט וע"י כך יהיו דמיהן לגבוה ולא יפסיד ההקדש ומיהו איסור דגבי גבוה אין לו ביטול ולא יקרבו אלא ימכרו להדיוט כדפי", קמ"ל דימוסו ואין להן היה מנום יש ניים ומנות שייד ולופי כיים הוא שרכו. הייד והטייד ישר כיים ומשיב מו שרכו, ההיים עשיו וניידי נמות שמט של שור הכסקל ומטעם טעודה להתכבד הוא זכן כולהו דהחם נקחשיב מה)אי טעמול הלח שדרם ולכך קרי ליה החם דבר שבמין. וראיה מדקמני החם בשר במלב, והשם מא השיבה להתכבד הוא אבל אבל הכא ן גבין שור הנסקל שנחערב מי ועודו מי ודאי אינו ראוי להתכבד הוא אבל אבל הכא קובין שור הנסקל שנחערב מי ועודו מי ודאי אינו ראוי להתכבד הוא אבל אבל הכא קובין שור הנסקל שנחערב מי ועודו מי ודאי אינו ראוי להתכבד הוא מימו לאחר שמיטה יהא טשור להתכבד. וריים פירש בעלמא (הוא יו שלא) דעשוי להתכבד (אסן היה בעל האיסור היו שפיר העשוי להתכבד אש"ג דהוי איסורי הנאה. וייל כיון דהשתא

לריכי דאי מהסם הוה אמינא הני מילי חולין. אבל קדשים אימא וליבשלן ברובא. דמטעם בריה אין לומר דלא בטיל דאע"ג. דאבר מן החי חשיב בריה (חולין קב:) איסור חערובת

היכי דלא נפסדינהו לגמרי לכולהו ב: ופרכינן וניבטיל ברובא. בי דהכא לאו משום אבר מן החי אלא שלא ישחוט ויאכל משום חטאת כתיב אחרי רבים להטות נשמות כגן: וכי תימא חשיבי. הואיל ודרכן המתה ושור הנסקל וכי שחיט ליה אזיל ליה איסור אבר מן החי ואיסור מטאת המתה ושור הנסהל

אפי׳ שלם לא חשיב בריה כמו נבילה וחלב ודם דלא הוי בריה ועוף טהור קטן חו שלם אם אין בו כזית בשר אין לוקה עליו משום נבילה דלא חשיב בריה דעוף טמא ודאי חשיב בריה דכשאסרו הכתוב אסרו בין גדול בין קטן אע"ג דלית ביה כזית אלא כל שהוא בעלמא וכן גיד הנשה חשיב ליה בריה בפ' גיד הנשה (שם ק.) דכי אמר רחמנא לא מאכל גיד אפילו כל שהוא וכן אבר מן החי חשיב בריה דטעמא דבריה משום דהוי כאילו

צריכי דאי מהתם הוהא אמינא להדיום אבל לגבוה אימא לא נפסדינהו לכולהו ואי מהכא הוה אמינא הני בו מילי קדשים דמאים אבל חולין דלא מאים אימא איסורי הנאה ליבטלי ברובא צריכא יוניבטלו ברובא וכי תימא חשיבי ולא בטלי הניחא למאן דאמר כל שדרכו לימנות שנינו אלא למאן דאמר את שדרכו לימנות שנינו מאי איכא למימר דתנן יימי שהיו חבילי תילתן של כלאי הכרם

העדר בלא מנין: **סילאן.** מין תבלין היות מדין שוה לפרי ובלע"ז פינוגר"י: פ"ג דשבועות (דף כא:) דאמר וכי היכן מלינו באוכל כל שהוא שהוא חייב כו' ופריך והרי מפרש ומשני מפרש נמי כבריה דמי והא דאמר

בפ׳ אלו הן הלוקין (מכות יז.) דקאמר ר״ש אף חטה כברייתה ורבנן בריית נשמה חשיבא חטה לא חשיבא דמשמע שהדבר חלוי בנשמה והאיכא גיד הנשה רבנן לדבריו דרבי שמעון קאמרי ליה לדידן טבל לאו בריה הוא דלא דמי למפרש אלא לדידך דמדמית חטה לנמלה לא דמי דנמלה בריית נשמה וחשיבא ואע"ג דרבנן גופייהו לא חיישי בהאי טעמא קאמרי ליה הכי וכהאי גוונא אשכחן לקמן בפירקין (דף עו.) דאברי בעלי מומין רבי אליעזר אומר יעלו וחכ״א לא יעלו ומפרש טעמא דרבי אליעזר משום דכתיב מום בס ™ הוא דלא ירלו הא ע"י תערובות ירלו והא דקתני רואה אני את בשר בעל מום כאילו הוא עלים לדבריהם דרבנן קאמר להו ° אע"ג דרבי אליעור גופיה לא חייש להאי טעמא דעלים יי אלא למאן דאמר את שדרכו לימנות שנינו מאי איבא למימר. מימה מי גרע שור גדול מחת שדרכו למנות הא חפילו חתיכה בעלמה חשיבה

את שדרכו למנות משום דחשובה להתכבד בפני האורחים [כדאמרינן] בפ' גיד הנשה (חולין ק.) וכל הנך י' דברים דחשיבי את שדרכו יבו לכאורה בכולהו לא חשיב כשור הגדול ועוד דבפ' בתרא דע״ז (דף עד.) חשיב שור הנסקל ואמרי׳ התם האי תנא תרתי אית ליה דבר שבמנין ואיסור הנאה ולא פריך הניחא למאן דאמר כל שדרכו כו' כדפריך הכא ובביצה פ' קמא (דף ג:) ובפ' גיד הנשה (חולין ק.) שמע מינה דלכל הפחוח חשיב את שדרכו ועוד מדפריך התם דניתני אגוזי פרך ורימוני באדן ולא פריך מחבילי תלתן משמע דחשיב יש כששה דברים ונראה לפרש דמשום חטאות המתוח פריך הכא למאן דאמר את שדרכו דמשמע אפי׳ חטאת העוף כדתניא דו במס׳ קינים (פ״ב מ״ג) או שפרח מבין המחות ימותו כולן ואע״ג דקתני במתני׳ זבחים ועוף לאו בכלל זבח הוא מכל מקום מדקתני כל הזבחים משמע אפי׳ עוף בכלל וא״ת כיון דהני דע״ז כששה דברים חשיבי אם כן יין נסך דקתני התם היינו חביות סתומות והא תנא ליה גבי ששה דברים ולא הוה ליה למיתנייה כי היכי דלא חשיב ככרות של בעל הבית משום דתנא ליה גבי ששה דברים כדמפרש התם ושמא החמירו ביין נסך לאסור אפי׳ חביות פתוחות משום דחמירא עבודת כוכבים משאר איסורין דמטמאה וחופסת דמיה ועוד נראה דאיצטריך למיתני חביות סתומות משום דיין נסך נפקא לן מדברי קבלה ולא כתיבא איסורה באורייתא ומשמע 🖦 דהוי כסתם יינם דרבנן וס״ד דבטל ועוד 🖦 אשכחן איסור עבודת כוכבים דקיל לרבי אליעור דאמר יש פדיון לעבודת כוכבים מה שאין כן בשאר איסורים יו והשתא אפרש כל הנהו דע"ז היכי חשיבי כששה דברים יין נסך משכחת לה בחביות סתומות עבודת כוכבים בטבעות וכוסות דחשיבי ועורות לבובין כשעשה ממנו כלי נאה אי נמי עבודת כוכבים משום דחשיבא לעובדיה וכן עורות לבובין ואי נמי 🗝 כדמפרש בירושלמי וע״ז פ״ה ה״צן יין נסך ועבודת כוכבים ועורות לבובים על שם לא ידבק בידך מאומה מן החרם ודברים יגן ואיירי אפילו בחביות פתוחות ושמא לא הביא פסוק זה בירושלמי אלא למימרא דמיניה ילפינן איסורי הנאה בהני אלת וליפורי מנורע מיירי בליפור דרור גדולים וחשיבי שער נזיר בליפרתא כדאי׳ בסוף תמורה (דף לד.) שעשה לורת ליפור כבגד יש מעשה רוקם משער נזיר ויש עוד אחרים משער בו היתר ופטר חמור ובשר בחלב ועגלה ערופה וחולין שנשחטו בעזרה בחתיכות הרחויות להתכבד דעדיפי מאת שדרכו וחשיבי כאגוזי פרך ואע"ג דאיסורי הנאה נינהו חשיב ראוי להתכבד כיון דאי היתה בטילה היתה ראויה להתכבד הלכך לא בטלה והא דאמרי' בסוף הערל (יבמות ea:) דחתיכה של חטאת טמאה במאה של חטאת טהורה תעלה התם אפי' תתבטל לא חשיב ראוי להתכבד בפני אורחים כהנים דאין מחזיקין טובה זה לזה שכולן שוין כדכתיב (ויקרא ז) לכל בני אהרן תהיה איש כאחיו אבל של חטאת בשל חולין קאמר בא התם דלא תעלה דלאו דוקא טהורה בשל חולין דהוא הדין טמאה בשל חולין ובקונטרס פירש ביבמות דטמאה בטהורות תעלה משום דלהפסד מרובה חששו אבל טהורה בשל חולין הפסד מועט דחזיא לכהנים וזו תימה דכמה איסורי הנאה לא בטלי ולא חיישינן וא"ת אמאי לא חשיב במסכת ע"ז פרוסה של לחם הפנים וחתיכה של חטאת טמאה וחתיכה של קדשים שמתו וי"ל דבקדשים לא קמיירי ומיהו הוה מצי למתני אברי שעיר המשתלח למאן דאסר ביומא (דף סו.) וחתיכה של עיר הנדחת ושער של מת דאסרינן בפ"ק דערכין (דף ז:) וקלת קשה מירושלמי לפי מה שפירשתי דהנהו דע"ז שליכנו הוף שה היות כה של היות אלא היו אלא היו להפתיק כפי ק לשניםן (הףיה) וקונו קום וחירות הפי מש שפינ שנה להים לעדי עדיפי מאת שדרכו דמשמע התם דלא הוו אלא י׳ דברים את שדרכו והכי איתא התם בפ״ב ביו דמסכת ערלה [ה״ד] דר׳ יוחנן ור״ל איתפלגון חד אמר י׳ דברים מקדשין דברי רבי מאיר פי׳ י׳ דברים השנויים במשנה שכולם את שדרכו ואחרים ביו אמרו כל הדברים מקדשין דברי רבי מאיר פי׳ דכל שדרכו למנות שנינו (ובר) בין דאותם י׳ דברים דקאמר רבי יוחנן היינו אותם ששה דברים דקאמרי רבנן וחבילי תלתן הרי ז׳ ובגד שלבטו בקליפי ערלה ונתערב באחרים ולובע מלא הסיט בקליפי ערלה וארגו בבגד ואינו יודע איזהו דבתרווייהו תנן התם 🔊 כולן ידלקו דברי ר' מאיר ובגד וסיט תרי מילי חשיבי 🗗 וסיט חשיב את שדרכו כדאמר התם בירושלמי ואורג מלא הסיט מלמר הבכור בבגד דקתני התם ידלק הבגד קאמר עלה בגמ′ביו [שם הל״ב] דאית תנא דתני במשנה דברי ר״מ ואית דלא תני דברי ר״מ מאן דתני דברי רבי מאיר אית ליה י״ דברים מקדשים פי׳ שזו היא העשירית ומאן דלא תני דברי ר״מ מנא ליה י׳ דברים מקדשין פי׳ אותן עשרה דברים שאמר ר׳ יוחנן דמקדשי לר״מ דהוו את שדרכו היכן הם ומשני ר״מ כר״ע שמוסיף אף ככרות של בעל הבית והשתא מאי קא קשיא ליה הא איכא כל הנהו דע״ו דמיקדשי אפי׳ לרבנן וכ״ש לר״מ ועוד דאמר בפ״ג דבכורות (דף כה:) דגיזי בכור בעל מום שנחערבו בגיזי אולין אוסרין בכל שהן א״כ הוו את שדרכו לר' יוחנן אשמא לא מיירי בירושלמי אלא באותם דברים השנויים במסכת ערלה באותה משנה אבל אכתי איכא 'טובא. וביבמות הארכתי יותר: ⁰ בתערבו באחרות ואחרות באחרות. ר"ת ל"ג גשום מקום ואחרות באחרות בהך משנה ששנויה בסוף מסכת ערלה ובהנהו דמסכת ע"ג בשום מקום ואחרות באחרות באחרות באחרות באחרות. ר"ת ל"ג גשום מקום כו' וגבי בגד שלצעו בקליפי ערלה ובכמה מקומות כיולא באלו

מדפריך לקמן (דף עד.) על שמואל דאסר ספק ספיקא בעבודת כוכבים מברייתא שמתרת דלא ביו משכח דקאי כשמואל אלא רבי יהודה

נח פרץ נקום (דף פר) על שנוחל לחפור ספיק שפיקו בפראת כוכנים מכרייתה שתוחל לכו שו מעכה לקהי בשנוחל חלם וכי יהאדם שאוסר אפילו בשאר איסורין ספק ספיקא כגון רמוני בדן ושמואל סבר לה כוומיה בחדא ופליג עליה בחדא ואי הוה גרסינן הכא ובמסכת ע"ז ואחרות באחרות הוה ליה לאימויי ראייה לשמואל מהנך משניות ולא היה דוחק להביא מברייתא דרבי יהודה ועוד יש לדקדק מגופה דמתניתין דהתם במסכת ערלה (פ"ג מ"ב) גבי בגד שאבעו בקליפי ערלה וגבי מבשיל שבשלו בקליפי ערלה והך דחבילי מלחן קתני נחערבו באחרים וגבי אובע מלא הסיט בקליפי ערלה וארגו בבגד ואינו יודע איזהו וגבי אורג מלא הסיט ומישתרי מטעם בכור בבגד לא קתני נתערבו באחרים והיינו טעמא משום דאם נתערב בשאר בגדם יכול להסיר מכל אחד מלא הסיט ומישתרי מטעם

לעזי רש"י מנונות"ל מולכה (ורורוות

ונית, צמח המשמש לתבלין).

ליקוטים

תלתן. חולבא בלשון ישמעאל והוא מן הזרעונין כמין עדשים והוא מר בתחילתו, וכששורין אותו במים נמתק. (ערוך ע' מלתן)

נוםחאות רש"י כת"י

ייכית כדמי היפה שכהן מחותו המינ. אם חטאת חטאת ואם עולה טמין, מם מפחת משות דמי עולה ויקח מעות כשיעור דמי היפה שבכולן ויאמר כל מקום שהוא הזבח יהא מחולל על מעות שהוא הזבח יהא מחוכנ על נועונ. הללו: נחערבו. זבח אחד: בחולין. כשרים הרבה: ימכרו ללריכי אוסו המין. נמלאו כלם קדשים וממין אחד אלא שאין ידוע קדשים וממין חחד חנח שחין ידוע מי בעליו של כל אחד ואחד שהרי הזבח הראשון שם בעליו עליו ואין ותקנתן איזהו במשנתינו: קדשים בקדשים מין במינו. חטאת בחטאת עולה בעולה

אלא שהן של בעלים הרבה: יקרב. כל בהן אחד ואחד לשם מי שהוא כשיקריבנו יאמר הרי הוא לשם בעליו ולא חכיר עליו שם אדם: מין באאיטו מיטו. כגון עולה במטאת כש]: ירטו, שאי אפשר בהקרבה שאליקו במתן דמן או בארלתן או בהקערתן שזה כלל וחה לאכל: מערטו במרו ומעשר. שאין להן פדיון שתחול קדושתן על דמיהן וילאו הן לחולין אלא נאכלין במותן במדינה כולן ירטו עד שיוממו ויאמר כל מקום שהוא הזבח יחחלל על מעות הללו ומותרין באכילה ובלבד שיאכלו בתורם מעשר ובכור שלא ישחטו באיטלית ולא ימכרו באיטליח ולא ישקלו בליטרא ודמי הזבח יקח על מעות הללו ומוחרין באכילה ובלבד שיאכלו בחורת מעשר ובכור שלא ישחטו באיטליא ולא יוסכרו באיטליא ולא ישקלו בליטרא ודמי הזבח יקח מהם במה הקדם הקדם הקדם ודמי הזבח יקח שהם החור שהם הכל ביל ישלים להפערובתן שהם מחור שהם החור בהם החור שהם החור למיתני הכא חטאות המתות ושור הנסהל:ע"ב מעמ' קודם

לריפי. דאי מהחם הו"א הני מילי חולין אבל קדשים אימה אנשות אחר המקרגם ביושר קרוש כרי כי היכי דלא נססדינהו לגמר: ה"ג ואי מהמא חו"א הני שלי לגנסד דמאים אל איפורא ברובא דהא מדאוריי כל איסור ברובא בטיל וירעו הימא ניבטל ברובא: אלא למאן דאמר אם שדרכו למטום שניטו. לרבי מאיר דלא בטילי וסחם ממניחין רבי מאיר היא: מאי איפא למישר. דהני אין דרכן מיוחד לימטח פעמים שאדם מוכר כל עדרו קטנים וגדולים כאחד: חלסן. מין קטנים עשוי לחבלין למחק את הקדירה ובלעז פינוקרי"ק:

מיהא שהוא חי אינו עשוי להחכבד אע"יג דעל ידי חיקון עשויה להחכבד לא חשיבה עשויה להחכבד, ומה"יט החיר ר"ים מרגנולח אחת ופילה שנחערבה באחרות ן כשירותן צעורה בטאחה ואחר שבעילה ברוב לפי שאינה עמה ראויה להחכבד כמו שהיא עתה בטאחה, ואע"ג דע"י חיקון מועט עשויה להחכבד. וכן הלכה למעשה: